

ANGELI V MOJEM SVETU

Smiljan Trobiš

PESMI POSVEČAM SVOJI SESTRICI JUSTINI – TINCI

Pred vhodom

Ko se sprehajam po mestu, opazujem različne stavbe. Manjše, večje, s pobarvano fasado na svetlo ali na temno, z mogočnim vhodom, z lepimi polkni, okrašeno z rožami, z večjo ali manjšo ograjo, v glavnem vsaka je nekaj posebnega. To mesto ima tudi več različnih cerkva, mestno hišo in tam za vogalom tudi muzej. Na zunaj velika stavba, nič posebej okrašena, z velikimi odprtimi vrati. Pa vstopim. Velik, dolg hodnik in veliko vrat v posamezne sobane. Grem v prvo in se mi zdi kar zanimivo. Na začetku preproste slike, ki krasijo to hišo od znotraj. Pa naprej iz sobe v sobo, kar vleče me od navdušenja in pričakovanja, ko se ustavim pred vhodom v sobano s portreti. Pa stopimo skupaj vanjo in pogledjmo.

Ker so mi vseh preproste prisposode, bi tudi vam rad ponazoril, kako sem si predstavljal to Smiljanovo izdajo, ki je pred nami. Na poti življenja srečujemo raznovrstne ljudi. Smiljan je ena velika galerija, sobane v njej pa njegove izdane knjige. Tale knjiga je res malo drugačna od drugih, do sedaj izdanih. To je knjiga portretov, z Mona Lizo v osrednji vlogi – portretom njegove ljube sestre Tince.

Nisem tako vešč literature, da bi lahko ocenil, kam sodi ta zvrst besedišča, eno mi je pa jasno. Te pesmi in ti zapisi so namenjeni posameznim osebam iz Smiljanove notranje globine spoštovanja in hvaležnosti, da so del njegove življenjske poti.

Prav zaradi tega se je Smiljan odločil, da naslovi to zbirko z naslovom *Angeli v mojem svetu*. Vsi vemo, kaj so angeli. Na kratko, v vseh verah, od judovske, krščanske, do islama, je angel bitje, ki prinaša mir, je nekakšna vez med človekom in Bogom in ima vlogo duhovnega pomočnika človeku. Tako Smiljan svoje bližnje, prijatelje in spremljevalce poimenuje angeli. Daje jim pomembno in veliko duhovno vlogo v svojem življenju. Iz sebe je njim izlil svojo neizmerno ponižnost in hvaležnost, da obstajajo.

Najpomembnejšo vlogo angela je dal svoji sestri, ki mu neprenehoma, zvesto, vztrajno, potrpežljivo in neutrudno stoji ob strani. Je tista, ki pozna njegovo žalost, veselje, strah, boleost, navsezadnje tudi gorje. Svetuje mu ob težavah in ugankah vsakdanjega življenja, on pa ji je namenil te lepe literarne portrete, da hvaležnost ni le njegovo prijetno čustvo, ampak je javno udejanjanje na način, ki ga on najbolj obvlada.

V tej zbirki pa so tudi drugi prečudoviti portreti. To niso samo osebe z imenom, ampak se v njih zrcalijo tudi mnogi drugi njegovi sopotniki, prijatelji in znanci, ki ga spoštujejo, ga sprejmejo in z njim delijo pogled na svet.

Dragi bralec, ko boš vstopil v to prečudovito sobo s portreti, se ne ustraši mogoče malo temnih slik, ki na prvi pogled na hitro delujejo. Poglobi se v vsako posebej, v njej je veliko živih in svetlih tonov. Tonov upanja in zvestobe, ki te bodo iz zunanosti napolnile v notranjost, od videza do bistva, od posameznika do celote, od kaosa osebnega trpljenja do duhovne svobode, ter od nauka in pripadništva k osebnosti in vrednotam. 3

Andrej Špes

JUTRANJA PREPUSTITEV

Nič se ne bo zgodilo čez dan,

kar bi hotel storiti sam.

Vetrovi mi bodo prinašali misli,

telo bo sâmo povedalo, kaj potrebuje:

spanec, hrano, vodo, obleko ali ljubezen.

Morda me bo zamikalo, da bi kam šel –

ne bom se obotavljal.

Glasba bo za kuliso pesmim,

z njimi bom prosil za lepoto dneva.

Misli mi bodo uhajale k bližnjim,

pustil jim bom prosto pot –

prihajale bodo in odhajale.

Smehljaj se bom v hvaležnosti,

da vse teče samo od sebe,

in v zavesti, da je tako najbolj prav.

Pesmi bodo nastajale in me gugale v radosti,

ki bo govorila:

Naj se zgodi, kakor prinašajo vetrovi!

V NEDELJSKEM JUTRU

Noč, kje je tvoje želo? Kar mineva, ni resnično,
še najmanj moči imajo boleče sile, ki zdaj so, potem jih ni.
Vse potone v pozabo razen večnega, ki vzhaja v razkošju,
tako kot se danes svetlika jutro. Svoj dan bom prepustil angelom,
da mi bodo spleтали mavrico iz vidnih in nevidnih barv,
iz melodij, šumov, koncev in začetkov.
Veliko poguma bom potreboval, da ne bom delal po svoje,
ampak bom dopustil zmago mavričnih bitij.
Manj ko me bo, večja bo zmaga.
Ko me bo obiskal angel s človeškim telesom, ga bom vdano poslušal.
Molim, da bi ga videl, vsaj opazil – dolgo bo z menoj.
Tiho se bom umaknil za zastor in izza njega skrito opazoval,
kaj mi bo pričaral dan. Dolge ure mi bodo odtekle hitro
kot tekoča voda, ki jo vidiš kot eno, a je vedno druga.
Zvečer ne bom več vedel za bogastvo, ki sem ga prejemal,
daroval ga bom na oltarju noči in bom lahak šel spat.
Breme dneva je bilo dovolj. Ljubezen, ki sem jo prejemal,
sem dajal naprej, angelom s telesi in tistim brez njih,
sebi in čudovitemu Stvarniku, ki ni pozabil najmanjše trščice
moje hvaležnosti ...

SESTRI TINCI

Kdo bi mogel zajeti v pesem vse, kar si?

Ošinem te z očesom, vidim in čutim tvoje veselje in moč.

Veliko težkega si morala premagati, da si postala, kar si.

Toplina žari iz tebe, odločnost in modrost, kakor da zunanosti ni.

In res je ni, ker je preizkušena duša večja od telesa

in njegovih pomanjkljivosti.

Hoditi ne moreš, pa si si z modrostjo izborila roke in noge drugih.

Težko izgovarjaš besede, pa si se naučila

tisoč misli strniti v eno samo, polno tvojega življenja.

Vedno dobimo od tebe več, kot ti dajemo.

Sam sem se učil živeti iz knjig, ti pa iz življenja samega.

Priznam ti, dosegla si večjo modrost kot jaz.

Svetuješ mi, kadar sem v dvomih, včasih z eno samo besedo,

pa se v meni poležejo jeza, strah ali nemir.

In vedno mi rečeš: Kar pokliči me še!

ZVEČER

Nežno se polega dan. Zemlja pripravlja mir,
delila ga bo vso noč, do jutra, ko bo spet vse oživel.

Ne grem še spat. Naužil se bom miru v globokem privezu
na sidro prepričanja. Dolge večere sem iskal objem miru,
toplino duše, trezne misli, enost.

Vreli so studenci besed, na skrivnem so se spreletavali duhovi,
zadnji od njih je razodel skrivnost.

Vse se je poleglo v modrosti in v miru dreves pod oknom,
v orglah, ki nosijo prijetne vibracije.

Mavrični mir je prišel.

Vedno sem si ga želel in ga iskal!

Boj med telesom in dušo se je polegel,
sprejetje nujnega me je privezalo na sidro,
dogajanja so postala blaga in neboleča.

Nežnost in toplina zvenita v meni dolgo v noč ...

MISEL, KI NI MISEL

Sklonjene glave mislim raztresene misli,
negotov v njihovo skladnost z resničnostjo,
telo je v bolečinah,
upam v nezanesljive vzvode olajšanja.

Samo da bi mislil prav, da se ne bi zapikoval v to,
kar najbolj boli. Da ne bi robantil v sebi,
ampak bi vse s preprostostjo sprejel.

Tihi mir bi se naselil v meni, tiha gotovost bi krožila v zraku.

Dotaknil bi se drugih z obljubo in s hvaležnostjo.

Boli. Kar naj. Druge boli še bolj.

Samo priklonim se lahko velikemu čudežu,
ki je le pot čez mostiček s te na ono stran.

Ko trpimo, angeli od nas odnašajo trenutke,
polne bogastva, biserov in zlata.

Ko bolečina mine, prinesejo nazaj pomladne pokrajine in poezijo,
ki se razliva kot sonce veselja in notranje gotovosti.

Vse je prav.

Mislec v meni se vda drugačni misli, ki ni misel,
ampak je sreča, ko samo še živim ...

MIR V NEMIRU

Nasmehneš se samemu sebi, ki bi rad vedno bil zbran,

kot so redovniki, ki jim je to dano v njihovo srečo.

Puščaš misli, da prihajajo in odhajajo,

prepustiš srcu, da potuje med tebi ljubimi,

in svojemu duhu, da zdravi.

In nemir ne boli več.

Navadiš se ga in sprejmeš svojo raztresenost.

Ne boš se več spraševal, kaj ni prav.

Le priznal si, da ne moreš skozi življenje po svoji volji.

Priznal si Stvarnika nad seboj. Poslal ti je trpljenje,

da bi te rodil v večjega človeka.

Naliva ti bogastev, ki so od vedno, le da jih nisi opazil.

V ogledalu zagledaš svoje nagubano čelo in se nasmehneš.

Vdano se zapelješ po toboganu,

kot otrok si, ki se igra v peskovniku.

PESNJENJE

Zjutraj je dan kot nenapisana pesem,
belina papirja vabi k pisanju in madeži na njem strašijo ...
Ne pritegne me jutranja zarja ne sonce, ki se razliva po zemlji –
pomembni so ljudje –
moje bogastvo angelov s človeškimi telesi.
Težko je ostati pravičen,
ko se hoče dobrota razširiti kakor sonce po jutranji pokrajini
in prestopam meje.
Težko je poslušati prazne besede in molčati,
v veri, da vsakdo prejme modrost,
ki jo potrebuje, ob pravem času.
Težko je gledati, kako se ego širi čez vse
in ne pušča prostora prezrtemu, odgnanemu Stvarniku.
Izročam madeže na jutranjem papirju,
pisal bom pesem, ki jih bo prekrila
in mi zmagovita vrnila vero
v belino jutrišnjega dne.

ODKRITJE

P. MARKU

Greh – zdaj je, zdaj ga ni.

Ostane lepota, kakršna je bila v začetku.

Vse se nam odpušča iz trenutka v trenutek.

Neverjetno. Milost velike ljubezni.

Človeška misel se ustavi pri svojem prav,
zveže in zapečati tisto, česar se ne bi smelo zvezovati.

Človek se zabubi v krč, rešuje,
česar sam ne more razrešiti, in trpi, dokler gleda navzdol.

Stvarnik nas hrani z vsem.

Hvaležni se umaknemo in damo v sebi prostor neverjetnemu.

In se čudimo dobremu, ki nas neskončno presega.

Padec človeka je srečni greh,
vpleten v gibanje stvarstva in nadstvarstva,
ki duši pripravljata dolgo pot domov.

Kaj naj izgovori človek drugega kot molitev hvalnico
velikemu soncu, ki ga bo grelo na vseh poteh?

DUŠI

Daruješ svoje stiske v zadoščenje
za padce angelov, ki imajo telesa.
Rada imaš trpljenje in nesrečna si.
Težko si med ljudmi in še težje sama.
Telo te teži in njegov bivanjski strah.
Bolečine te strašijo,
kot vrhovodka si, ki bo ravnokar padla.
A daruješ silno stvarstvo, kjer si,
še veliko večjemu nadstvarstvu.
Tvoje misli so nad mislimi na zemljo privezanih ljudi.
Težko si tukaj.
Vse se melje v tebi, ničesar ne razumeš,
le veruješ in upaš v veliko nebo,
ki bo premagalo minljivi svet in njegove sile.
Zahvališ se in daruješ.
Kadar vdano čakaš, da minejo dvomi,
postaneš močna in gotova v sebi. Tvoj mir se širi
v srca, ki trpijo v vznemirjanjih in v negotovosti.
Tako globoko si z njimi, da nisi nikoli sama.

ČAS

Čas – kot bi veter plaval med drevesi,
kot bi reka polnila svojo strugo, kot bi zvezde migotale,
kot bi sonce prihajalo in odhajalo,
kot bi modrec sedel v čolnu in prepuščal toku reke,
da ga nosi v brezdan. Prihodnje je preteklo.
In ni spomina na nič, kar se je v resnici zgodilo.
Čas ne pozna ne krčev ne hitenja, delamo jih ljudje,
dokler se ne prepustimo vdanim kroženjem voda v izročitvi.
Čas nas uči pozabljati in pričakovati.
In upati, saj dokončnih koncev ni.
Mine vse neresnično.
Resnično postane drugačno,
kot toplina ustvarjalnega duha,
kot plamen, ki vodi dejanja in dogajanja,
kot mir, ki plava med drevesi, kot blagodejna beseda,
vedno enaka, a vedno drugačna ...
Čas je zaveznik modrih in upajočih –
modri dosežejo sonce in upajoči svoj topli mir –
izpolni pričakovanja presečim,
obteženim izbriše sile iz spomina
in visoko v nebo vodi vse, ki verujejo v dobro.

PREMAGANA ŽALOST

MIRJANI

Telesa dobivajo patino smrti.

Čaka nas prehod.

V nas tičijo nastavki obupa.

Obnemimo pred trpljenjem in skušamo upati.

Odpirajo se vrata v novo videnje –

kolikor hujša je stiska, tem več vrat se odpre.

Svetloba napolni prej temno telo.

Užijemo osvite osvobojenega srca,

naše upanje raste od preizkušnje do preizkušnje.

Spoznamo, da je vse pozabljeno

in misel nima več rušilne moči.

Iz nas steče živa voda duha.

ČISTO SRCE

ANDREJU

Prijemlje se ga prah zemlje in blišč sveta,
a se čisti v upanju v edini pravi dom na nebu.

Nima slabih namenov

in če pade, pade za kratek čas.

Brezobzirno ga grizejo ljudje in mu kradejo moč.

Glasne besede napuha ga bolijo,

težko gleda ljudi in ljudstva, ki drvijó navzdol.

Rado bi ljubilo, kakor bo nekoč,

pa ga ustavlja svet in ga hromi.

Strma je človekova pot, a čisto srce je navajeno potrpeti ...

DOBROTA

JAKI

Počasi in nežno sedanost postaja preteklost
in prihodnost se nezaznavno pretaka v sedanost.
Čas polni prehajanja s smislom, ki mu ne vemo imena,
ne moremo mu določiti besede,
slutimo, da je velik in bogat,
še najbolj podoben Dobroti.
Tako vse postaja preteklost,
pričakovanja segajo od tu do daljnega cilja,
ko bo ljubezen vse v vsem.
Prepustiš se veliki reki,
v čolničku svojega telesa ploveš in ne veš,
od kod prihaja moč. Sonce te greje, ribe te hranijo
in veter ti napenja jadra. Brez pomena je hiteti, si misliš,
še prehitro bo prišlo spremenjenje.
Tokrat se boste spremenili sonce, reka, veter in ti.
Zdaj si tu in iščeš besede smisla, ki so te našle,
še preden si bil. Prepustiš se jim, ne veš jim imena,
čutiš pa, da so še najbližje veliki skrivnostni Dobroti ...

SINUSOIDA

Rijem po humusu resnic, iščem pravo misel,
cvet, ki bi zasijal. Kličem iz temne luknje k svetlobi
in mi prišepneš: Ne boj se!
Dvigneš moje prepolne misli nad vsakdanjost in teža je manjša.
Verjamem, tvoje besede so zlato.
Ko prepevam v sebi, ko letim s pticami
in čutim tvojo polnost in odpuščanje,
me kmalu pritisneš navzdol.
Trpim v zmedi, brez vodilne misli. Takrat nimam ničesar.
Težko mi je karkoli storiti, zapeljan sem v nihanja.
A ti sinusoido spremeniš v spiralo.
In me dviguješ nad vse preživeto.
Ljubim tvoj mir,
ko nisem ne spodaj ne zgoraj, temveč ob tebi.

HVALNICA NAPORU

Telesa je manj, duha je več.

Triumfator je zmagovalec nad seboj:

Ave triumfator!

Dovolj je eden, sledijo mu mnogi. Eden se pojavi tu, drugi tam.

Vsi imajo svoje učence. Tako je prekvašen ves svet.

Vsi postanemo zmagovalci nad seboj.

Pogled seže v neskončnost, obljuba je dana, pozabiš vse drugo,

ker ti je le še do svetlobe, ki zablesti ob zmagi.

Premaguješ slabosti in zavajajoče protiudarce.

In veš, da ne bo dolgo trajalo, kar je minljivo.

Ob vsaki zmagi tvoj duh postane svetlejši,

veliki zmagovalec te pelje k blesku, ki vznikne, ko materija umre.

Če padeš, te veliki triumfator ne zapusti,

le naprej te vodi, ker je zmagal sam in boš zmagal tudi ti ...

NESREČEN IN SREČEN OBENEM

Rad bi ljubil in ustvarjal, pa je bolečina prevelika,
zmedeno mešam modrosti in spomine.

Jezus je izkušal zmedo in jaz izkušam negotovost.

Sama sva na svetu, Jezus in jaz.

Čutim, kakor da bo še dolgo trajalo,

in še huje bo, dokler ne bom zaklical

njegove in svoje zadnje besede.

Kje si, mir, ki sveto in skrito živiš v meni?

Rad bi bil sam z Bogom, ki me čisti in dviguje.

Nosil sem bremena brez vsakega upanja,

dogajalo se mi je nemogoče ...

Gledal sem v tla.

Nato me je dvignil do neba!

TINCI

Vse dni si zaprta v sobi,

danes pa je krasen dan in toliko pričakuješ!

Kar trpel bi, da bo tebi dobro.

S prešernim veseljem greš na izlet.

Zvija me v želodcu, glava se mi trese

in slabo se počutim. Vse to darujem zate,

da boš s svojim veseljem odgnala slabe duhove

in da te ne bodo bremenile nesmiselne skrbi.

Ko boš trpela, boš rekla:

Nič novega, navaditi se je treba, saj mine!

Navajena si.

Ko bom jaz v stiski, boš s kratko besedo

izlila vame košček svoje modrosti in mi bo bolje.

Lepo je imeti sestro, kot si ti –

premagala si svet ...

CILJ

Varnega se počutim v miru in si ne upam tvegati.

Sem se zakrknil proti svetlobi?

Dvomi, strah, nemoč.

Hudi duh me je pritisnil tja,

kjer sem najbolj občutljiv.

Boli, da bi kričal.

Zdaj sem tak kot križani: to je vedno bil moj cilj.

Razpelo objamem s pogledom,

v srce me greje in me tolaži.

Kljub vsemu je trpljenje manjše

od čistosti svete svetlobe.

Minilo bo,

kot bi trenil, se bo tema razpustila.

Toplina že sveti v srce, razhajajo se megle.

OČIŠČENJE

Koprena seda v globine, na srce, ki ječi,
ki ne more zaustaviti navala krvi.

Samota je blizu resnici,
srce se umiva v lastni bolečini.

Globina pošilja misli,
zavest je njihovo pribežališče,
vstajajo iz človeka v dar.

Luskine padajo z duše v noč,
vedno laže spregovorim besedo.

Topijo se svinčene stene, vedno manj me je,
a čutim, da rastem veselju naproti.

Nikamor ne grem.

Tiho bom čakal novih pesmi
ob glasbi in vedno bolj očiščenem srcu.

V ZVEZDNI NOČI

HERMINI

Slike dneva so obledele. Kot bi minilo sto let
od dnevnih opravkov, stikov in večerne umiritve.

Noč je bližja onemu svetu,
kjer se relativnost človeškega poenoti
v izpolnitev pričakovanega.

Nismo pozabili gledati v nebo,
umirimo se ob pogledu v indigasto modrino.

Velika topla roka nas zajema od zadaj,
dviguje nas v mir gotovosti.

Biseri so nastali v školjkah teles
ob tokovih velikega oceana,
ki prinašajo, kar potrebujemo, in odnašajo še več.

Potopljeni v toplo noč smo živi mrtveci,
a mrtvi le začasno in za ta svet.

Toplina se razrašča v vse celice telesa,
ko se počasi prepuščamo sanjam
in tokovom tihega nastajanja ...

JUTRANJA MOLITEV

MARTI

Jutra so čista,

vse je s sanjami in z nočjo očiščeno.

Jutra so nov začetek.

Z dobrimi nameni in z dobrim sklepom

stopam v nov dan, čudežni dar.

Ne bom se ga bal. Le ti veš, kaj mi prinese

in koliko jih bom smel še preživeti.

Vdano sprejemam, kar si mi pripravil,

boril se bom za mir in za dobro vseh nas.

Rekel si, da boš z nami vse dni do konca sveta.

Tudi danes je eden teh dni.

Vsak trenutek se bom lahko obrnil nate in te prosil.

Ti rad vidiš, da te prosim ...

ZADOŠČEVANJE

Udari me, ker te dni nisem tvoj,
zbij me na tla, da se ne bom več zanašal na svojo premoč,
da ne bom delal nereda v dušah meni ljubih ljudi!
Ne bom se bal nesreče, ker bo moja rešitev.
Ti vodiš vse, a jaz sem se hotel povzpeti nadte.
Ne morem brez tebe, ves sem poln sebe in mučno mi je,
sam, s svojo močjo ne morem storiti ničesar več.
Rad bi si oddahnil v tvojem trpljenju.
Sprejel bom, kar koli mi boš pripravil.

DUH TOPLE MODRINE

JOŽICI

Reka tiho modruje skozi mesto.

Ptice in drevesa ob bregu so na videz srečni.

Naše ljubezni hirajo v mukah, ne da bi vedeli zakaj.

Telo ne prinaša rešitev,

ne svet in ne kratkotrajna omama ljubezni.

Telesa bolijo. Čustva še bolj.

Duh tople modrine pa plava ves srečen

po neskončnih svobodnih planjavah.

Velik je, največji, večji od hiš in dreves,

od zemlje in od nebes.

Mir in toplina ga napolnjujeta,

vedno prišepne pravo modrost,

vredno človekove duše.

LETIM

Dano mi je živeti med nebom in zemljo,
med nebesi in jazom.

Zavrnil sem razplajanje teles,
našel veselje duha,
mnogi me imajo radi, izogibam se hudega
in še vedno ne vem, ali živim ali ne.

Ko sem prišel do vznožja gore, ki je nisem mogel preplezati,
sem se ustavil in čakal na spoznanje.

Takrat sem se naučil leteti.

Čudili so se mi in se šalili iz mene, jaz pa gledam le še na to,
da jim ostajam na videz podoben. Izognem se vsemu,
kar me hoče prikleniti in gledam, da ne poletim previsoko.

Tolikokrat sem hotel poljubiti zemljo, pa je ne dosežem,
ustnice bi zakrvavele ...

Nežno preživljam svoj čas
in se po svoji moči trudim, da bi plemenitil svet.

Nad pokrajinami letam in nad jedrom svojega zemeljskega jaza.

Pristal bi rad v trnju, da bi začutil gotovost v sebi, pa se bojim –
nad oblaki je tako lepo!

DOBRO MI JE

Vdal bi se večnemu dogajanju,

pa me vabi milina siren,

ki so hotele ugonobiti Odiseja.

Lepega večera si želim,

pa me muči nemir,

kakršen je mučil Prešerna,

ki je pozabil na kraljevski mir duha.

Potrpel bom in se bodo izluščile zanke,

spet bo mir.

Trpim in se rojevam.

Dobro mi je.

NEDELJSKI OBISK

V trenutku je nastal večer. Kakor da dneva ni bilo.

A našel sem svoj košček minljivosti pod nebom:

angel je bil pri meni. Gledal sem ga v obraz

in v njegovo bolno človeško telo. Le nekaj besed je izgovoril,

pa se je v meni naselil vesoljni mir, topla mavrica večnega doma.

Zdaj tiho sedam k načrtom za jutrišnji dan,

izpolnjen z močjo za zemeljsko življenje,

s prepričanjem, ki presega upanje.

Prepuščam se;

če mi je Stvarnik dal ta večer, mi jih bo dal še mnogo,

če mi je podaril dom, mi bo dal še večjega,

če mi je daroval angela, mi jih bo dal še več,

če me je moral vzgajati, me bo vodil še naprej.

Majav sem, a čutim trdna tla pod nogami.

Razrvan sem, a zaupam v mir na nebu,

prestrašen sem, a vem, da je trdnost stvar onega sveta.

Ko bom spet na dnu, bom tiho čakal in se veselil pomoči.

MODREC V DOMU STAREJŠIH

Počasi sedaš na stol in vstajaš z njega, vsak gib je čudež,
ki ga spremlja toplina tvojih copat in tople jopice.
In v srcu ti je toplo. Ljudje so okoli tebe,
polni svojih načrtov in stremljenj. Ti pa se rahlo nasmihaš,
ko veš, da večno je in da ostane le tisto, kar je hotel veliki Stvarnik
in da vse naše poti zgrešijo cilj, če si jih ni zamislil on.
Zato se sprostiš in tiho opazuješ vrvež nečimrnosti,
v katerem je toliko zrn ljubezni, žrtev in upanj!
Morda ti je dano, da čutiš ljudi;
da opaziš ali imajo koticke ust obrnjene navzgor ali navzdol,
ali je smeh in svetloba v očeh ali so pogledi hudi in težki.
Kako lepo je vse to! Na svetu so velike množice ljudi,
Stvarnik je hotel, da se rojevajo in naseljujejo.
In ta mali košček sveta, ki ga živiš, in ki si ti,
je tako podoben vsemu v širnem svetu! Zato nikakor nisi sam.
Navkljub telesnim bolečinam si lahko odpočiješ,
v topli zavesti, da je tako, kot je, prav.
Laže boš sprejel svoj mali svet in več ti bo pomenilo vse,
kar se giblje in kar se dogaja. Počasnost odplakuje slabe misli,
zbranost ti pomaga, da si eno s samim seboj,
vdanost ti daje sidro, da tvoje ladje ne odnese nevihta.
In boš plul do izliva reke v čudovito čisto smaragdno morje.

NI TREBA, DA JE UMIRANJE ŽALOSTNO

Tvoje telo, ki ti je služilo vse življenje, mora čudežno ozdraveti.

Teže in teme se morajo sesuti v prah,

kar so po svoji naravi vedno bile.

Bolečine ljubezni morajo postati ljubezen bolečin,

ki te je edina privedla do tu, kjer si:

vdano zapuščaš ta svet, da boš lahko šel v pravega –

tam je tvoj dom.

Popotoval si po prostoru in času, zdaj te ne bosta več omejevala.

Strah je nepotreben, čeprav se ti zdi, da greš v neznano,

a tam ti bo vse znano; naenkrat se boš prebudil iz sanj.

Še vedno boš s svojimi ljubimi, le drugače;

kot angeli bomo, v varnem zavetju naših ljubezni.

Tvoje telo je umiralo že od tvojega rojstva

in srce je od krutosti sveta do tvoje nežne narave umiralo vse življenje.

Spomni se žarkov svetlobe, ki so te od časa do časa presvetlili,

vsako življenje jih prejme v razodetja;

dano nam je bilo mnogo vzponov na vrhove življenja,

ko smo ob svetih trenutkih radostni začutili oni svet.

Rad živiš, a ne boš zadržal niti trenutka do čudovitega prehoda,

ki ti ga pripravlja Stvarnik po svoji veliki modrosti in milosti.

Nobena žalost ni potrebna, ko se ptice selijo na jug

in gredo v kraje svetlega poletja.

CIKLAME NA OKENSKI POLICI

VLASTI

Najviše rastoči cvet odpira usta,

kot da mi hoče nekaj povedati.

In nešteto malih raste, vsi so še v popkih.

O, kako so srečni cvetovi,

ko jim je dano izpolnjevati njihovo poslanstvo!

Beli so, čisti, povedati mi hočejo, da so žejni ljubezni ...

Zdaj skupaj hrepenimo, začarani v kroge minevanja.

Cvet v ozadju je skoraj ovenel,

utrgati ga bom moral in ga odvreči med smeti:

Kdo bi doumel modrost, da mora vse živo umreti?

Beli cvetovi dihajo z menoj,

z menoj delijo molitev valovanj stvarstva,

ki nihajo iz ene v drugo, v tretjo, v novo obliko.

Vsi hrepenijo po veliki Moči,

ki ob nobeni smrti ne mine,

živo se veselijo, ko se počasi bližajo

najvišjemu končnemu cilju vseh in vsega.

PESNIKU VALENTINU BRUNU

Sedela sva v kafeju, začel si pisati pesem
na platnico svoje knjige, ki si mi jo podaril.
Naslonil sem se nazaj in čakal, da končaš.
In molčal, da te ne bi zmotil.
Hitro si pisal, kot da tvoja roka ni mogla dohitevati misli.
Le nekaj sem ti prišepnil: Piši čitljivo ...!
Doma sem pretipkal tvojo pesem,
ene besede nisem znal prebrati,
toda pesem je bila veličastna.
Rad imam dolge zimske večere.
Skušam napisati kak osnutek,
potem ga popravljam v nedogled.
Tudi danes je tak večer,
a mislim nate, ki zmrzuješ v zimski noči.
Vendar so angeli s teboj
in Marija te nikoli ne bo pustila v temi;
tolikokrat si že šel k njej na Križavec ...
Zdaj berem tvojo pesem,
ki iz jeseni naredi pomlad s cvetočimi maki, rdečimi kot ...,
in se novo veselje poraja navzgor k Stvarniku ...

UPOČASNJEVANJE

Ko se upočasni ritem,

vidiš svet z novimi očmi.

Svet je zate vedno manj pomemben.

Blažilnik udarcev v tebi znova deluje.

Vedno manj namenov se oprime prve priložnosti.

Znaš počakati.

Še konec te ne skrbi, ker boš šel v nove razsežnosti,

zanje ve le tisti, ki te je ustvaril, te skrbno vodi in te ljubi.

V počasnem ritmu laže sprejmeš svojo danost,

zmanjšuje se pestrost in povečuje globina

tvojega notranjega bitja.

Imaš izkušnje hitenj in upočasnjevanj;

mnogokrat te je moralo življenje ustaviti.

Preveč si stavil nase in premalo na samodejne moči –

a zdaj se stvari urejajo.

Upočasnil se je ritem in vidiš svet z novimi očmi.

Najlepše je, da se osvobajaš samega sebe,

potem boš začutil, česa vsega si se osvobodil.

OB PORTRETIH SLIKARJA SAMA KRALJA

Med življenjem in njegovo pretvorbo,
med najglobljo zbranostjo in najigrivejšim smehom
je obraz, ki niha med lahkotnostjo in težo.
Obraz lepo dehti in duša iz njega poje o sami sebi.
Poje pesem, ki presune in te dviga,
ob njej skleneš, da boš imel rad ljudi.
V vseh slikah je ista igriva moč
zagotove in neskončne zmage Dobrote
nad preizkušnjami življenja.
Simboli v ozadju so oltarji duha.
Natančno so umeščeni v red, ki z nami trepetava vsepovsod,
močni so kot pripovedujoče sanje,
ki so se zgodile v svetih trenutkih
in jih nikoli ne pozabiš,
jih razmišljaš in jih podoživljaš.
Kot ikone so zapisane sanje na obrazu,
v drži telesa, na gubah oblačil,
nastajale so v tisočih trenutkih, ujetih v en sam prikaz
harmonije med človekovim zaledjem in njegovo podobo.
Resničnost bi nam vsak trenutek lahko razodela vse, a ne vidimo.
Umetnina nas vodi, da za vidnim začutimo nevidno,
ki se bo prepletalo med nami in vesoljem, med stvarstvom
in nadstvarstvom, dokler ne bo ostalo le ono samo,

ki ga slutimo in ki ga vse življenje iščemo.

Ozadje slike je zaledje človeka.

Zaledje osebe je vedno druga oseba,

preustvarjena skozi prizmo prve,

drugi jaz, lasten vsem,

pa vendar v vsakomer drugačen.

Zaledje je harmonija in gibalo človeka,

z njemu lastnimi barvami in podobo.

Z notranjimi očmi si videl strašna brezna teme,

nečimrno površnost sveta in mnogo trpljenja.

Videl si tudi, kako jutranja zarja prešinja zemljo,

anžele, ki so pričevali iz umetnin,

in svetla žarenja na obrazih, videl si dobroto ljudi ...

Z zaprtimi očmi spoznaš, kaj si videl.

V trenutku se zaveš, da si človek med drugimi,

s svojim zaledjem, z drugim jazom, s simboli, z držo telesa,

s svojimi oblačili in z obrazom.

Vidiš ljudi. Takšni so, kot si ti ...

ANIN PLES

Zemlja se vrtil pod teboj, svet te zapleta,
da komaj vztrajaš v preprostosti,
tla se ti počasi pomikajo pod nogami
in zdi se ti, da hodiš naprej.

Ti pa stojiš na mestu in gledaš minevanje,
kakor bi opazovala sončne zahode,
vedno lepše, vedno bližje tvojemu razsvetljenju.

Sredi ostre zime se veseliš poletja
z otroško iskriavo radostjo,
čutim tvoje hrepenenje po nečem drugem,
vedno po nečem novem,
in življenje te kar naprej obdarja s tistim,
kar najbolj potrebuješ.

Na pot ti pripelje ljudi, ki ti s sencami v očeh povedo,
kadar nimaš prav in te razveselijo z utrinki duha –
z besedami in s humorjem – ki ti jih pošiljajo nazaj.

Kadar se umiriš, sta tvoji lici resni,
oči pa ti švigajo, kakor jim daje srce
v velikem pričakovanju in v želji po življenju.

Kmalu pozabiš na notranji mir,
ki ti ga ob dolgih večerih podari tvoja bogata žalost
in se dvigaš sama nadse v novem valu svojih iznajdb,
ena je bolj zabavna od druge.

Plazove tvojih besed izgovarja prepolno srce,
kot da ne bo nikoli vsega povedalo,
kakor da bi se rado odprlo in izlilo bolečino
v prijateljsko dlan nekoga,
ki te je pripravljen poslušati in te zdraviti s svojim molkom.

V tvojih dolgih samotnih plesnih molitvah
te ples dviga v ekstaze
in z njim pripoveduješ o sebi čudovitemu,
nam vzporednemu svetu.

Angeli slišijo tvoje vzdihe do zadnje različice in tančine.

In ko se s plesom izpoveš, utrujena padeš na posteljo
in v pol blaženem stanju zaspiš.

S svojim čudovito lepim telesom oblikuješ kretnje,
ki se približujejo darovanju, zavajajo in odrivajo obenem.

V počasnih gibih se oddaljuješ od tega sveta,
kot bi šla klicat milost za vse ljudi.

A že v naslednjem trenutku prikuješ oko na ta svet
s hitrostjo izmenjujočih se, čisto tuzemskih želja.

Med nebom, ki ga ustvarjaš, in zemljo, ki jo živiš,
puščaš fluid, ki ni prišel od tebe,

ampak so ga prinesli angeli, ko so se napili tvoje lepote.

Nič priučenega ni v tvojem plesu, nič narejenega.

V tebi pleše vesolje in zvezde si šepetajo pozdrave.

Ko se odtrgaš od sebe, te ne preseneti strah,

vedno zaupaš, da boš plavala med angeli,
karkoli boš že storila ali govorila.
Znaš se izročati, ker nimaš slabe vesti
in ne slabih namenov.
Samo živeti hočeš in novega ti nikoli ni dovolj.
Dovolj si sama sebi, a brez ljubezni ne zdržiš.
Ta te vodi po vesoljnih poteh sveta,
ki se ga še učiš premagovati,
da bi tvoje ekstaze nekoč zmagale nad teminami
in bi se tvoja hrepenenja uresničila do konca.
Vse, kar se ti dogaja, je resnično do natančnosti.
To čutiš v sebi in to se vidi v tvojih sanjavih očeh.
Greješ moje samotne večere,
pritečeš po stopnicah in takoj poveš vse,
a to je šele začetek. Ko greš, mi pomahaš
in tvoj pogled mi govori, da bi rada še prišla.
Govorim ti o poštenju in dobroti,
a kaj bi te učil, saj ti angeli povedo vse.
Čudež je v tem, da te uči lastna narava,
v tebi vidim harmonijo vesolja,
ranjeno, krvavečo, a čudežno odrešeno in zaokroženo.
Tvoj ples je skrit v sobi, a kar je skrito, se čuti najdlje.
Ko plešeš, te vidim in ne vidim obenem.
Veke mi padajo v notranji svet,

da misli ne bi videle preveč,
da bi ohranil mir ob razodetju angelov.
Otroško naivno se tipaš v ta svet,
preveč veš o njem in premalo.
Kot novorojena srnica si, ki se komaj uči hoditi,
zanaša jo, negotova je, pa vendar pogumno stopa!
Tako čudovito je videti vis vitalis, ki iz nič rojeva vse,
novo življenje, popek cveta spomladi,
mavrico v dežju in luno s svojo potujočo mesečino!
Kdo sem, da bi te učil ali spreminjal?
Nad nebom so tisti, ki nas srečujejo, družijo in ločujejo.
V višavah se odloča tvoja usoda.
In vsaka tvoja molitev priplava do tja.
Viden, občuten in živ dokaz si mi, da Bog obstaja.
Narava je dovolj, saj jo vedno spremlja nadnarava.
Ob tebi razmišljam, katera je bolj resnična.
Vsak trenutek ob tebi je košček obeh,
pelješ moje misli v skrivnosti odrešenja, ki se mi razodevajo
kakor luna v temi in kakor dobro znane osebe nam vzporednega sveta.

MIHAELLA

Nevede hrepeni po najvišjih ciljih,
čista, kot je čisto od dežja ohlajeno poletno nebo,
ko jo življenje vabi v svojo darujočo se resnico.
In počasi, mirno, po vsakdanjih utrujenostih in radostih
raste k temu, kar hoče in mora postati.
Njen cilj jo vodi, globoko je zasidran v njej,
preko padcev in veselj jo bogati dan za dnem.
Sledila mu bo po kamnitih in po širokih poteh,
a kotiček njenega očesa bo vedno počival na nebu.
Pogledam vase in je tu,
breztelesna, nežna, lepa.
Darovana mi je na pot z angeli,
globoka slika s sinjimi barvami,
v njej se ogleduje kot v zrcalu.
Ob njej čutim mir, kot da je že vse dopolnjeno,
kot da smo že tam, kjer se bo vesoljna lepota razodela
in sprejemala naša bogata zahvaljevanja.
Ob njej se spomnim, da naša telesa niso povsem resnična,
in strasti izgubijo svoj pomen,
zbledijo ob blaženosti duše,
ko se ozre vase in vidi,
kako je tudi sama lepa.
V blaženem miru se zahvalim

za njeno toplo srce, za zabavne domislice,
za zavračanja in za sprejemanja mojega duha
in za njeno pripravljenost, da bo delala dobro.

Darovana mi je bila kakor vsi, ki nam prihajajo na pot
po nedoumljivih in nepredvidljivih načrtih,
ustvarjenih v daljnih višavah iz čiste modrosti in ljubezni.

Čutim mir oblakov pod sinjim nebom,
mir, ki rojeva veselje ob vsem, kar se ga dotakne,
mir, obilje in toplino.

Smiljan Trobiš

PESNIŠKA ZBIRKA ANGELI V MOJEM SVETU (2019)

Pesniška zbirka *Angeli v mojem svetu* predstavlja različne bogate in navdahnjene utrinke v spoznanjih življenja. Značilno je, da se te sicer hipne presvetlitve izkristalizirajo v pesmih s posebno mirnostjo in spokojnostjo. Te pa niso dane samo za trenutek, ampak se podaljšujejo v neko večno vzporednost premic, v presečišču modrosti. Hipnost je dana samo tisti točki, kjer se pesnik z vsebino sreča, v svojem sedaj, naprej in nazaj. Gre za poseben zanos odgovarjanja in ubesedovanja spoznanj. Še več, gre za nadarjeno u-pesnjenje odgovorov. Pesnik se napaja v »vrelah studencih besed«, kjer je vse umirjeno »v toku modrosti«!

Zbirka je polna paradoksalnih rešitev, ki jih nosijo mostovi metafor. Kot da ne bi bilo ovir, omejitev in preprečitev, pesnikove metafore zmagujejo in se pno nad vsem. Zato ni treba, da je umiranje žalostno, nam pove. Čeprav gre v tako naslovljeni pesmi za pravo predsmrtnico, je tudi tu izhod izrisan v nekakšni eshatologiji hvaležnosti, končnosti novega upanja in miru.

V vrtincih življenja nato pesnik najde primere polne življenjske tragike, kljub vsej vsakdanjosti. Tudi tu, brez izjeme, je njegovo »upanje, ki ne osramoti« in mir duše, ki nikoli ne ugaša. Vse se vedno znova prebuja v čudežni kovačnici večnega preoblikovanja, ki pa ni panteistično, saj temelji na vsej trdnosti osebne vere. Kovanec življenja dobesedno hiti kazati, vedno znova, tudi svojo drugo plat. Metafore v pesmih so tu drzne in kljubujoče.

Globoka refleksija se ne da odpraviti niti v največjih zagonetkah življenja: grehu, žalosti, čistosti srca, usojenostih in ujetostih (Tinca). Iz nekih nepredvidljivih globin pesnik išče in iznajde biserne odgovore – vse po vrsti oplemenitene z modro večnostjo in transcendenco. Čeprav dramatičnost predstav hodi povsod in se ničemur ne izogiba, pesnik

zapoje nad vsem: »Dobro mi je!« Pesnik vse povsod odkriva modrost, ki je v zbirki na sto načinov zapeta.

Zbirka pomeni obogatitev duše za vsakogar, ki se ob njej pomudi s srcem in vdanim sprejemanjem. Da, tudi poslušanje je modrost sama po sebi.

dr. Stanislav Matičič

Življenje med angeli

Angeli v mojem svetu Smiljana Trobiša je knjiga svetlobe, upanja in modrega zrenja krhkega človeka, ki podobno kot starodavni puščavniki in modreci skuša pozabiti na svoj jaz in se radostno vdano prepušča vsemu, kar je. (»Naj se zgodi, kakor prinašajo vetrovi!«)

Pesnik je v svojih verzih zazrt v transcendentalnost skozi osebno doživlajsko izkustvo, utemeljeno na krščanskem prepričanju. Ko se ga polasti nemir ali se ga dotakne bolečina, vse potrpi s čistim srcem in se spokojno napolni z mirom; v nočeh se prepušča upanju jutra in vidi celo v biblijskem človekovem izvirnem padcu le »srečni greh«, kajti vsakršna nesreča naj bi mu bila tuja, ker zmore dojeti v vsem le izraz višje previdnosti in nežno blagost božjega odpuščanja.

V svoji poeziji Trobiš strmi v notranja stanja, ki jih sproti zapisuje, medtem ko nagovarja lastno dušo, strmeč v duha stvarstva. Doumeva pa celo »nadstvarstvo« in se neprestano odpira ljubezni do vsega, v katero neomajno zaupa. Ljubezen mu je Bog, ljudje, ki ga obdajajo, pa so zanj angeli, še posebno trpeča paralizirana sestra ter bolni in starejši, v bedi katerih spoznava moč duhovnega bogastva, in tako s svojimi besedami sebi in bralcem dopoveduje, da nenehno potujemo v svetlobo, da je smrtni konec šele začetek in da ni potrebna nobena žalost, »ko se ptice selijo na jug in gredo v kraje večnega poletja«.

Smiljan Trobiš je v bistvu brezčasnosten modrijan, ki razmišlja o času in njegovem minevanju s svetlobo v sebi, blago ponižen, a v svojem trdnem zaupanju v smisel, ki je zanj podoben dobroti, do kraja vztrajen, če že ne odločno neomajen. Prav v zaupanju v skrivnostni smisel vsega, celo trpljenja, je v vsej netrdnosti in razbolenosti sveta (ki ji je tudi sam tako podvržen, da se lahko izenači celo s trpečim Križanim) njegova temeljna trdnost, pri čemer se zaveda, da je trdnost »stvar onega sveta«; to predanost smiselnosti vsega pa s svojo besedo zavestno ali

nezavedno neguje, kot bi zalival ciklamo svojega zaupanja, da ne usahne, ali se prepušča vsakodnevnim molitvam.

Bolj ko se v svetu življenjske realnosti počuti osamljenega tujca, bolj ga življenjska spoznanja povezujejo s svetom večnosti, v katerem sluti svoj »edini pravi dom na nebu«, kot ga je med neštetimi svetovnimi pesniki od naših starejših že nekoč Slomšek. Ob tem pa se tudi nenehno sprašuje, kaj je v resnici resnično, ter spoznava, da mineva le vse neresnično, da resnično ne mineva in da so vse le spremembe, »saj dokončnih koncev ni«, in si na vsa vprašanja odgovarja s popolno zatopljenostjo v živo vodo duha, ki jo odkriva že v telesih na zemlji.

Vsa taka Trobiševa poezija je v bistvu angelsko religiozna. Pesnik nam skozi sporoča le to, kar je zanj bistveno, in odkriva v pojavih življenja na zemlji le sporočila o nadzemskem, tako kot vidi lepoto v naravnih, posebno atmosfersko kozmičnih pojavih ali nadnaravnem zvenenju glasbe. S svojimi gladko tekočimi nerimanimi prostimi verzi z blagodejno besedo, ki je vedno enaka, a vedno drugačna, je v bistvu duhovni učitelj, ki s prestrezanjem svojih življenjskih videnj in občutij ter z dopovedovanjem svoje resnice, da je vse prav tako, kot je, uči predvsem samega sebe. Zato njegove tovrstne pesmi niso običajna poezija, v kateri bi pesnik uveljavljal svoj osebni jaz (bodisi neposredno bodisi skozi govor o zunanjem svetu) niti niso pretenciozne predvsem v samem pesniškem izrazu, kaj šele vznemirljive v duhu sodobnejših jezikovnih iskanj, ampak avtor v njih z zanj samoumevno naravno besedo oznanja le svoja duhovna stanja in misli, ki so poprej kot plod razmišljanj z eteričnimi občutenji dojeta nadrazumska spoznanja, rojena iz njegove popolne odločenosti, da se predano prepušča bivanju, izroča usodi in docela zaupa v živost duše in zato lahko vsepovsod okrog sebe razpozna angele.

Šele pri tem ko se, ponekod le izjemoma tudi bolj dramatično, odpoveduje volji lastnega jaza (»Manj ko me bo, večja bo zmaga«) in radostno sprejema, »da vse teče samo od sebe«, je pesnik hkrati sam svoj, zlit v svojem svetu s trajnimi, neoplatonskimi in krščanskimi ter

drugimi mističnimi duhovnimi iskanji le v duha zaupajočega človeštva. Tak pa je zares lahko domač le med angeli in je v kričečem blišču tuzemskega sveta, prepolnega pridobitniškega pehanja, popoln tujec. A mu je ob vseh bolečinah, ki jih doživlja ali jim je v življenju priča, v blagem zvenenju spokojnih besed najbrž vsaj dobro, če že ni povsem srečen, gotovo vsaj v odrešujočem zaupanju, da se vse hudo izteka v dobro, da se lahko človek v duhu dvigne do neba in da ljudem tudi bližajoči se življenjski večer postaja neugasljivo jutro.

dr. Milček Komelj

O PESNIKU SMILJANU TROBIŠU

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je predmetni učitelj kemije, biologije in angleščine. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture – književnika. Član Društva slovenskih pisateljev je od leta 2007. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih Stezice in Izvestja ter v Dolenjskem listu, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Literatura, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsesledje, Vpogled, Poetikon, Primorska srečanja, Locutio, Prijatelj, Zvon. V revijah objavlja tudi eseje.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba Dragotina Ketteja v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev in likovnih monografijah. Izdal je pesniško likovni zbornik *Prelevi slik, besed in oblik*. Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Zastopan je v antologiji *Novomeška knjiga* urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in refleksivnih tekstov ter domislic in spoznanj *Tam so daljave čiste* ter dva izbora refleksij *Domislice in spoznanja* in *Oblaki pod nami*. Izdal je izbor haikujev in senryujev *Že je, kar še ni*. Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma.

Izdal je tri zbirke meditacij *O lepoti krščanskega življenja* in zbirko molitev *Ko tišina me objame* ter križeva pota *Mali križev pot* in *Mali križev pot z vstajenjem*.

Napisal je tri knjige o kreativnem pisanju: *Živeti s pisanjem*, *Pisanje kot terapija* in *Kako naj povem?* Objavljenih ima več elektronskih knjig, nekatere s prevodi v tujih jezikih.

Izdal je naslednje samostojne pesniške zbirke: *V modro* (1994), *Srečanja* (1995), *Očiščeno jutro* (1998), *Dan je globok* (2002), *Ti si meni dar* (2004), *Zaveza* (2004), *Košček neba med vejami* (2006), *Beli krog* (2006), *Po lahki teži hrepenim* (2007), *Hvalnica lepoti* (2007), *Kakor oblaki ...* (2009), *Topli dež* (2009), *Trenutki* (2011), *Sreča tišine* (2012), *Tiha želja* (2012), *Zatišje* (2013), *Trepet* (2013), *Dialog* (2014), *Spreminjanja* (2014), *Pod zasviti zvezd* (2015), *Meander* (2015), *Nad besedami je nebo* (izbrane pesmi, 2016), *Prelepi večer* (2017), *Oboki tihe svetlobe* (2017), *Tančine* (2018), *Plivkanja* (2018).

Smiljan Trobiš, Lebanova 35, 8000 Novo mesto
smiljan.trobis@tusmobil.club
Spletna stran: smiljantrobis.si
Telefon: 040 524 869

SMILJAN TROBIŠ
ANGELI V MOJEM SVETU

Slika na naslovnici: France Gorše: Angel, tuš, 8,5x10,5cm, okoli 1970

Spremnne besede: Andrej Špes, Marjan Pungartnik, dr. sc. Stanislav
Matičič, akad. prof. dr. Milček Komelj

Jezikovni pregled: Marta Rešetič

Založba: Spes, Ljubljana, 2019

Izdalo: Kulturno društvo Severin Šali, Novo mesto

Oblikovanje in tisk: ART 32, d. o. o., ŠPES, grafični studio, Novo mesto

Prva izdaja

Naklada: 300 izvodov